

Arrest

nr. 136 642 van 19 januari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Mohamed AL-KHALAF, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 16 januari 2015 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot teruggrijping (bijlage 11) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat CHIHAOUI Z., die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat BRACKE L., die loco advocaat DECORDIER C. verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 januari 2015 wordt verzoeker tegengehouden aan de grens, komende van Turkije, en wordt aan verzoeker de bestreden beslissing tot teruggrijping ter kennis gebracht. De motieven van de voornoemde beslissing luiden als volgt:

“Op 13-01-2015 om 11:05 uur, aan de grensdoorlaatpost (...), Luchthaven Zaventem werd door ondergetekende, (...)

de heer / mevrouw :

naam A. (....) voornaam M. (...)

geboren op (...) te (...) geslacht (m/v) man

die de volgende nationaliteit heeft Syrië wonende te

houder van een Verblijfstitel van België met het nummer B161069005

afgegeven te Antwerpen op 02/10/2013 en geldig tot 09/11/2015

afkomstig uit Istanbul Atatürk met TK1937 (...), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

X (A)

Is niet in het bezit van een geldig reisdocument /van geldige reisdocumenten (art. 3, eerste lid 1, 1°/2°)

Reden van de beslissing: Het door betrokkene gebruikte reisdocument wordt van valsheid beticht en wordt gerechtelijk in beslag genomen

Betrokkene beschikt dus niet meer over enig geldig reisdocument.

Dossiernummer: (...)

X (B)

Is in het bezit van een vals/nagemaakt/vervalst reisdocument (art. 3, eerste lid, 1°/2°)

Reden van de beslissing:

Document: Paspoort van Syrië met nummer 004198508, geldig van 14/08/2008 tot 12/08/2018, op naam van betrokkene met foto van betrokkene.

Vervalsing: Op pagina 9 en 11 werden visas verwijderd. Er zijn duidelijke lijmresten zichtbaar.

Het gaat hier om een vervalst paspoort van Syrië."

2. Over de rechtspleging

In het verzoekschrift vraagt verzoeker dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632). Dit is *in casu* het Nederlands.

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van d feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het algemeen principe volgens welk principe de overheid is gehouden een beslissing te nemen rekening houdende met alle elementen van het dossier, van het gebrek aan zorgvuldigheid en motivering en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker voert eveneens een manifeste appreciatiefout aan.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de bovengenoemde bepalingen en beginselen, stelt verzoeker dat *in casu* de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet, dat deze bepaling in principe het terugdrijven toelaat van de vreemdeling die niet in het bezit is van een document met een geldig visum. Verzoeker meent dat het motief in dit specifieke geval echter onvoldoende is gelet op de ingeroepen bepalingen en beginselen in dit middel. Hij licht toe dat hij Syrië ontvlucht is in 2012 daar het een land in oorlog is, dat hij op 6 september 2012 een asielaanvraag heeft ingediend en twee maanden later het voordeel van de subsidiaire bescherming heeft bekomen, dat zijn Syrische nationaliteit niet ter discussie werd gesteld door de Belgische autoriteiten, dat zijn moeder zich in Turkije bevindt, dat zij ernstig ziek en stervende was en dat hij haar graag een bezoek had gebracht in Turkije op 12 december 2014, dat hij op 13 januari 2015 teruggekeerd is naar België kort na het overlijden van zijn moeder. Hij wijst er op dat op het luchthaven zijn paspoort werd ingetrokken met als verklaring dat het een vals betreft.

De verzoekende partij betoogt dat hij drie jaar geleden het voordeel van de subsidiaire bescherming bekomen heeft op grond van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, dat zijn Syrische nationaliteit nooit ter discussie werd gesteld, dat hij beschikt over een verblijfstitel in België afgeleverd te Antwerpen op 2 oktober 2013 en geldig tot 9 november 2015. Hij vervolgt dat hij over een huisvesting in Antwerpen beschikt waar hij gedomicilieerd is, dat hij vastgehouden wordt in het centrum Caricole en het risico loopt op elk moment teruggedreven te worden naar Turkije waar hij teruggedreven zal worden naar Syrië, een land waar hij onderworpen zal worden aan behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Gelet op voorgaande meent de verzoekende partij dat de verwerende partij een gebrek aan zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd door het administratief dossier van verzoeker niet afdoende te onderzoeken terwijl hij het voordeel van de subsidiaire bescherming geniet, dat hij aan de grens teruggedreven zal worden na een kort verblijf in Turkije waar hij zijn stervende moeder bezocht, dat hij het risico loopt om teruggestuurd te worden naar een land, eerst Turkije en dan Syrië waar hij mensonterende en vernederende behandeling zal ondergaan strijdig met artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat zij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167).

Zoals verzoeker zelf aangeeft is bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 3, eerste lid, 1°/2° van de vreemdelingenwet, welke bepaling het terugdrijven toelaat van de vreemdeling die niet in het bezit is van een document met een geldig visum. Verzoeker betwist de vaststelling dat hij niet meer beschikt over een geldig reisdocument alsook dat het in het door hem voorgelegde paspoort op pagina 9 en 11 visas werden verwijderd en het hier aldus gaat om een vervalst Syrisch paspoort niet. Hij stelt enkel dat zijn nationaliteit niet betwist wordt. De Raad stelt eveneens vast dat de nationaliteit en identiteit van verzoeker niet worden betwist.

De Raad stelt vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker zal teruggedreven worden naar Istanbul (politieverslag). Dit gegeven wordt door verzoeker niet betwist.

Het betoog van verzoeker inzake de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM beperkt zich tot de stelling dat hij het risico loopt om teruggestuurd te worden naar Turkije waar hij zal teruggedreven worden naar Syrië, een land waar hij onderworpen zal worden aan behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker maakt niet met concrete elementen aannemelijk dat hij vanuit Turkije zal teruggedreven worden naar Syrië en voert ook geen elementen aan waaruit zou blijken dat hij in Turkije een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Nu verzoeker niet met concrete elementen aantoont dat hij vanuit Turkije zal teruggedreven worden naar Syrië, is zijn betoog waarbij hij meent dat hij in Syrië een reëel risico loopt op behandelingen strijdig met artikel 3 van het EVRM, niet ernstig.

In zoverre verzoeker verwijst naar de door de Belgische autoriteiten toegekende subsidiaire beschermingsstatus, wijst de Raad er op dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2012 inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, blijkt dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend om volgende redenen:

“Er zijn wel redenen om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een grondige analyse van de actuele situatie in Syrië blijkt dat er in uw regio een reëel risico bestaat van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (artikel 48/4 §2 c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet). Gezien uw afkomst uit de provincie Aleppo, uw positie en situatie in uw land, uw hoedanigheid van burger en het tekort aan bescherming en een reëel binnenlands vluchtalternatief geloofwaardig worden geacht, wordt u rekening houdend met de actuele situatie in uw regio de status van subsidiaire bescherming toegekend.”

Gelet op voorgaande, stelt de Raad vast dat verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend gelet op de actuele situatie in zijn regio van herkomst in Syrië. Gelet op het feit dat verzoeker niet naar Syrië wordt teruggedreven, maar naar Turkije, en hij niet met concrete elementen aannemelijk maakt dat Turkije hem zal uitwijzen naar Syrië, kan hij zich niet dienstig beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus die hij heeft bekomen ingevolge de actuele situatie in zijn regio van herkomst in Syrië.

Ten overvloede wenst de Raad er op te wijzen dat verzoeker op 13 januari 2015 aankomt op de luchthaven in België vanuit Turkije en ook in zijn verzoekschrift aangeeft daar te hebben verbleven sinds 12 december 2014. Verzoeker maakt geen melding van problemen tijdens zijn verblijf. Waar verzoeker

aangeeft dat hij naar Turkije reisde om zijn zieke moeder te bezoeken, die intussen overleden is, blijft hij volledig in gebreke hiervan bewijzen voor te leggen.

3.3.2.3. *In casu* wordt door verzoeker op het eerste gezicht geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Derhalve lijkt hij geen verdedigbare grief aan te voeren in de zin van artikel 13 van het EVRM.

In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht, daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoeker verwijst naar de door hem ingeroepen middelen om het moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan te tonen. Hij vervolgt dat hij vastgehouden wordt terwijl hij een paspoort heeft neergelegd dat in beslaggenomen werd en dat hij reeds over de subsidiaire bescherming toegekend door de Belgische overheden beschikt, dat de bestreden beslissing de teruggedrijving inhoudt naar Turkije en een terugkeer naar Syrië, dat hij het risico loopt vervolgd te worden en mensonterende of vernederende behandelingen te ondergaan in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Vooreerst wijst de Raad er op dat wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten dient te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Aangezien de voormelde wettelijke bepalingen duidelijk drie onderscheiden voorwaarden hebben gesteld die een afzonderlijke beoordeling vereisen opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de overheidsbeslissing zou kunnen worden bevolen, dient verzoeker én een ernstig middel én het bestaan van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel én een uiterst dringende noodzakelijkheid aantonen. Het nadeel kan dus in beginsel niet uit de uiteenzetting van één of meer middelen worden afgeleid.

Verzoeker verwijst in wezen naar de door hem aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de bespreking van het middel is gebleken dat verzoeker een schending van de artikel 3 van het EVRM *prima facie* niet aannemelijk heeft gemaakt. Gelet op het feit dat in deze procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid de drie cumulatieve voorwaarden afzonderlijk moeten worden vervuld, kan deze grief niet dienstig worden aangebracht ter staving van het ernstig nadeel dat verzoeker moet aantonen.

In zoverre verzoeker opnieuw verwijst naar het hem toegekende statuut van subsidiair beschermde, maakt hij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aannemelijk bij de uitvoering van de bestreden beslissing, zijnde een teruggrijping naar Turkije, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, nu de subsidiaire bescherming hem werd toegekend omwille van de actuele situatie in zijn regio van herkomst in Syrië.

Een moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelet op wat voorafgaat niet aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing over te gaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. VERMEERSCH,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. VERMEERSCH

N. VERMANDER

